

Arrest

nr. 308 333 van 14 juni 2024
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Iraakse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 12 september 2019, dienen op 19 september 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 februari 2021 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 265.057 op 7 december 2021 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Zonder België te verlaten, dienen verzoekers op 16 december 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal neemt op 7 april 2022 de beslissingen waarbij de volgende verzoeken niet-ontvankelijk worden verklaard. De daartegen ingediende beroepen worden door de Raad verworpen op 18 november 2022 bij arresten met nrs. 280.314 en 280.315.

1.3. Zonder België te verlaten, dienen verzoekers op 7 december 2022 een derde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal neemt op 17 maart 2023 de beslissingen tot niet-ontvankelijk

verzoek. De Raad verwerpt de daartegen ingediende beroepen op 6 oktober 2023 bij arrest nrs. 295.156 en 295.157.

1.4. Zonder België te verlaten, dienen verzoekers 26 oktober 2023 een vierde verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 30 januari 2024 verklaart de commissaris-generaal de volgende verzoeken niet-ontvankelijk. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die aangetekend worden verstuurd op 1 februari 2024.

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars en bent u Iraans staatsburger.

Op 19 september 2019 diende u samen met uw echtgenote [S.T.] (O.V. [..]) een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde toen dat u in 1384 (2005/2006), één jaar na uw pensioen bij de Iraanse luchtmacht, werd aangehouden en mishandeld naar aanleiding van een brand in een geheime opslagplaats waar u het bestaan van kende. Uiteindelijk kwamen de autoriteiten te weten dat u en uw collega's onschuldig waren. Na uw pensioen kreeg u intensiever contact met uw oud-collega [V.], een Armeense christen. U gaf hem spontaan aan dat u meer te weten wou komen over het christendom waardoor [V.] u christelijke films en boeken gaf. U begon naar huiskerkbijeenkomsten te gaan die [V.] thuis organiseerde. U voelde zich in Iran christen maar u hield uw geloof verborgen voor uw toenmalige echtgenote, een fanatieke moslima. In 2015 werd u kort vastgehouden omwille van uw geloof. Na uw arrestatie beleefde u uw geloof door thuis de Bijbel te lezen en te bidden. Uw toenmalige vrouw was niet gelukkig met uw bekering en daarom gingen jullie in 1395 (2016/2017) uit elkaar. Een jaar later, in 1396 (2017/2018), leerde u uw huidige vrouw [S.] kennen. Jullie huwden op 16 bahman 1396 (5 februari 2018). Zij had geen enkel probleem met uw bekering en toonde zelfs interesse in het christendom. Enkele weken voor uw vertrek uit Iran kwam u te weten dat u in het vizier was gekomen van de autoriteiten. Op 31 shahrivar 97 (22 september 2018) vertrokken u en uw echtgenote naar België. U vreesde executie bij terugkeer naar Iran. Na uw komst kwam u in contact met de Getuigen van jehova en begon u hun bijeenkomsten te volgen – eerst in persoon, daarna online. Het Commissariaat-generaal nam in het kader van uw eerste verzoek op 25 februari 2021 een weigeringsbeslissing die op 7 december 2021 integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd.

Zonder België verlaten te hebben, diende u op 16 december 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U herhaalde in Iran reeds in contact gekomen te zijn met het christendom, er naar een huiskerk gegaan te zijn en in België door [L.] in contact gekomen te zijn met de Jehova's Getuigen. Hieraan voegde u toe dat u, voordat u Iran verliet, bedreigd werd door de broers van uw voormalige echtgenote. Vervolgens stipte u aan dat u na uw pensioen opgeroepen werd om verder te werken. U stelde echter vast dat u het laatste dodelijk schot aan geëxecuteerden zou moeten toedienen, zodat ze zeker dood zouden zijn. Dit weigerde u pertinent. Hierdoor en ook omdat u in het verleden het bestaan van geheime opslagplaatsen vernomen had, vreesde u door de autoriteiten vermoord en geëxecuteerd te worden. In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal op 7 april 2022 een beslissing niet-ontvankelijk verzoek, omdat u geen nieuwe elementen of feiten aangebracht had die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. Op 18 november 2022 werd uw beroep hiertegen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Op 7 december 2022 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. U herhaalde uw vrees dat u bij terugkeer naar Iran geëxecuteerd zou worden omwille van de problemen waar u tijdens uw vorige verzoeken al over sprak. In het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal op 17 maart 2023 een beslissing niet-ontvankelijk verzoek. Op 6 oktober 2023 werd uw beroep hiertegen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Zonder het land te hebben verlaten diende u op 26 oktober 2023 een vierde verzoek om internationale bescherming in. U kan niet naar Iran terugkeren wegens uw bekering en wegens uw deelname aan betogingen tegen het Iraanse regime. U nam inmiddels deel aan zo'n acht à negen betogingen. Samen met uw echtgenote nam u ook deel aan een betoging die steun bood aan het Israëlische regime. Via uw kinderen vernam u dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn. U dient een nieuw verzoek in omdat u weet dat mensen die Israël steunen met de dood worden bedreigd. Uw vorige problemen zijn nog steeds actueel. U weet dit omdat uw vriend Nasser u al een paar keer contacteerde om te zeggen dat uw buurman van uw

woning in Iran zag dat er gewapende agenten van Nirouyeh Entezamy naar u kwamen vragen. Bij terugkeer vreest u dat u en uw vrouw zullen worden geëxecuteerd.

Ter staving van uw volgend verzoek legde u en uw echtgenote een USB-stick neer bestaande uit zeven mappen met foto's en video's die jullie deelname staven op de betogingen op 20 februari 2023, 17 juni 2023, 20 juni 2023, 27 juni 2023, 22 juli 2023, 26 oktober 2023 en 28 oktober 2023.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet er worden beklemtoond dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek oordeelde dat er noch aan uw bekering tot het christendom in Iran, noch aan uw hierdoor ontstane problemen geloof kon worden gehecht. Omdat er aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kon worden gehecht, kon er aan jullie motivatie om in België naar de koninkrijksaal van de Jehova's Getuigen te gaan ook geen geloof meer gehecht worden waardoor besloten kon worden dat jullie eerder om opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België de koninkrijksaal frequenteren. Bijgevolg had u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zou manifesteren of dat u als dusdanig gezien zou worden door uw omgeving. Er werd tot slot nog opgemerkt dat u uw arrestatie in 1384 door problemen op het werk niet aannemelijk had gemaakt. Op 7 december 2021 werd deze weigeringsbeslissing integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Inzake uw tweede en derde verzoek werd een beslissing niet-ontvankelijk verzoek genomen, omdat u geen nieuwe elementen of feiten aangebracht had die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp uw beroep zowel in uw tweede als uw derde verzoek.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. In onderhavig geval moet echter vastgesteld worden dat een dergelijk element in uw dossier niet voorhanden is.

In kader van uw huidige vierde verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan.

1. De verklaringen die u naar aanleiding van uw huidige verzoek om internationale bescherming aanhaalt, metname dat jullie **vorige problemen nog actueel** zijn, is een loutere verwijzing naar asielmotieven die jullie in het verleden hebben uiteengezet waaraan geen geloof kon gehecht worden. Dat u plots via een vriend vernam dat uw buurman van uw woning had gezien dat er in dit verband een paar keer gewapende agenten van Nirouyeh Entezamy naar u kwamen vragen, staafde u op geen enkele manier en blijft dus bij een blote bewering (verklaring DVZ [V.] 4e VIB, vraag 17; verklaring DVZ Shokofeh 4e VIB, vraag 17).

2. Dat u niet naar Iran kan terugkeren wegens uw **bekering** (verklaring DVZ [V.] 4e VIB, vraag 17), is een argument dat teruggrijpt naar uw initieel verzoek om internationale bescherming. Noch u, noch uw echtgenote hebben bij uw eerste, tweede of derde verzoek aangetoond dat jullie beweerd bekering toch ingegeven zou zijn door een oprechte religieuze overtuiging. Tijdens jullie vierde verzoek brachten jullie eveneens geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat jullie beweerd bekering toch ingegeven zou zijn door een oprechte religieuze overtuiging.

3. Wat betreft jullie ingeroepen vrees die jullie hebben wegens jullie **politieke activiteiten** in België (verklaring DVZ [V.] 4e VIB, vraag 17; verklaring DVZ [S.] 4e VIB, vraag 17 en 20), moet er eveneens op gewezen worden dat jullie verklaringen en stukken in dit verband niet kunnen overtuigen:

- In jullie geval kan er niet aangenomen worden dat jullie louter door jullie deelname aan protestacties in België dermate als opposant geïdentificeerd zou worden dat jullie bij terugkeer naar Iran in het vizier van de Iraanse autoriteiten zou lopen. Uit jullie verklaringen en de inhoud van jullie USB-stick blijkt immers dat jullie in 2023, overigens niet tegelijkertijd als koppel, aanwezig waren op ongeveer zeven betogingen. Telkens blijkt dat jullie deel uitmaken van een grote groep aanwezigen. Nergens blijkt dat één van jullie een prominente rol op jullie zouden genomen hebben of jullie zich zouden hebben opgeworpen als een uitgesproken opposant van het Iraanse regime, waardoor er niet zomaar kan aangenomen worden dat de Iraanse overheid op de hoogte is van jullie deelname, laat staan dat jullie bestempeld zouden worden als dissidenten.

- De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wees in zijn arrest van 6 oktober 2023 op het opportunistisch karakter van jullie politiek activisme. Deze redenering wordt doorgetrokken in dit vierde verzoek. Dat jullie na het indienen van jullie beroep nog enkele malen meer gingen betogingen, wijzigt hier niets aan.

- Ook jullie loutere aanwezigheid op een pro-Israël betoging (verklaring DVZ [V.] 4e VIB, vraag 17-18; verklaring DVZ [S.] 4e VIB, vraag 18-19) is onvoldoende om te stellen dat de Iraanse autoriteiten jullie zouden zien als opposant. Ook hier moet erop gewezen worden dat uit de door jullie neergelegde foto's op de USBstick blijkt dat jullie deel uitmaken van een groter geheel, jullie naam nergens vermeld wordt en u, [V.], zelfs niet terug te vinden bent op de neergelegde beelden. Hieruit kan maar moeilijk blijken dat de Iraanse autoriteiten jullie zouden identificeren als steunverleners aan Israël. Het is dan ook niet aannemelijk, aangezien u zelf kennelijk niet aanwezig was op dit event, dat u er zeker van bent dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn. U gaf tevens niet de minste duiding hoe uw kinderen wisten dat de autoriteiten op de hoogte waren (verklaring DVZ Vajholla 4e VIB, vraag 18).

- Waar uw echtgenote nog refereert naar haar foto's samen met [J.P.] en [D.S.] (verklaring DVZ Shokofeh 4e VIB, vraag 19), dient erop gewezen te worden dat het louter op de foto gaan met Iraanse figuren tijdens privéaangelegenheden niet als gevolg heeft dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat zij hierin enige interesse vertonen of een probleem zullen maken.

- Waar uw echtgenote tot slot nog verwijst naar haar activiteiten op facebook (verklaring DVZ Shokofeh 4e VIB, vraag 19), moet erop gewezen worden dat uit haar facebookprofiel niet kan blijken dat zij over enige bekendheid als politiek opposant beschikt, hetgeen ook duidelijk naar voren komt uit het beperkt aantal interacties op haar weinig invloedrijk facebookkanaal. Bijgevolg kan er niet aangenomen worden dat Shokofeh bekend zou zijn bij de Iraanse autoriteiten omwille van haar activiteiten op sociale media. Jullie leggen evenmin enig bewijs neer waaruit het tegendeel kan blijken. Aangezien jullie politieke activiteiten opportunistisch zijn, blijkt tot slot uit niets dat het voor uw echtgenote onoverkomelijk zou zijn om boodschappen te wissen of het profiel in het geheel te verwijderen alvorens terug te keren naar Iran.

Jullie tonen op geen enkele wijze aan dat jullie wegens jullie politiek profiel bij terugkeer naar Iran dreigen geïdentificeerd te worden door de Iraanse autoriteiten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt

https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf, blijkt

bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De inhoud van de USB-stick werd in deze beslissing reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u etnische Fars.

*U trouwde in bahman 1396 (januari/ februari 2018) met [V.A.K.] (O.V. [...]). Op **19 september 2019** dienden u en uw echtgenoot een **eerste verzoek om internationale bescherming** in. Uit uw verklaringen bleek dat uw asielmotieven aansloten bij die van uw echtgenoot. U bevestigde dat uw echtgenoot in Iran problemen kende omwille van zijn bekering tot het christendom. Begin september 2019 kwamen jullie aan in België waar jullie kennismaakten met een paar Iraniërs, onder wie [L.] en [N.]. Ze stelden jullie voor om mee naar de koninkrijksaal van de Jehova's getuigen te gaan. Op 14 mehr 1398 (6 oktober 2019) gingen u en uw echtgenoot voor het eerst naar de koninkrijksaal. U bekeerde zich hierna net als uw echtgenoot tot het christendom. In het kader van uw eerste verzoek werd op 25 februari 2021 door het Commissariaatgeneraal een weigeringsbeslissing genomen. Op 7 december 2021 werd deze integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.*

*Op **16 december 2021** diende u een **tweede verzoek om internationale bescherming** in. U stelde dat uw problemen nog steeds onopgelost waren. U herhaalde dat uw man reeds in Iran religieus actief was en dat u zich in België tot het christendom bekeerde en lid werd van Jehova's getuigen. U voegde hieraan toe dat u ook om uw leven vreesde ten gevolge van de problemen van uw zoon, [A.A.G.], waardoor hij, net als u, Iran moest verlaten. In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaatgeneraal op 7 april 2022 een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. Op 18 november 2022 werd uw beroep hiertegen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.*

*Op **7 december 2022** diende u een **derde verzoek om internationale bescherming** in. U stelde dat u niet kon terugkeren omwille van de problemen van uw man. Voorts stelde u dat uw zoon, [A.A.], erg politiek actief was in Kazachstan en televisie-interviews gaf. U vreesde dat dit uw leven in gevaar zou kunnen brengen bij terugkeer naar Iran. Tot slot ging u iedere zondag naar de koninkrijksaal in Antwerpen. In het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal op 17 maart 2023 een beslissing nietontvankelijk verzoek. Op 6 oktober 2023 werd uw beroep hiertegen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.*

Zonder het land te hebben verlaten diende u op **26 oktober 2023** een **vierde verzoek om internationale bescherming** in. Uw vorige problemen zijn nog steeds geldig, al zijn deze erger geworden door uw politieke activiteiten in België. U neemt immers deel aan betogingen tegen het Iraanse regime en u bent actief op uw openbaar facebookprofiel. Sinds uw vorig verzoek nam u deel aan ongeveer tien betogingen. U nam ondermeer deel aan een betoging die steun bood aan Israël. U ging ook op de foto met [J.P.] en [D.S.]. U vreest dat uw leven in Iran in gevaar is wegens uw deelname aan betogingen tegen het Iraanse regime.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Uit uw administratief dossier blijkt immers dat u zich voor uw vierde verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven die ook door uw echtgenoot uiteengezet werden. Inzake zijn vierde verzoek om internationale bescherming werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

Bijgevolg is ook uw vierde verzoek niet-ontvankelijk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 309 483, is de echtgenoot van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 309 486. Verzoekers beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op dezelfde motieven die geleid hebben tot de weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In hun verzoekschrift voeren verzoekers hetzelfde verweer aan.

Gelet op het geheel van deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat de twee beroepen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te voegen.

3. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU, van de artikelen 48 t.e.m. 48/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekers betogen ten eerste dat de termijn voor het nemen van de bestreden beslissing zoals voorzien in artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, namelijk 10 werkdagen, niet gerespecteerd werd, waardoor voormeld artikel alsook de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel volgens hen geschonden werden. Omdat in de beslissingen niet gemotiveerd wordt waarom van die termijn wordt afgeweken, kan volgens hen worden aangenomen dat er hiervoor geen redenen voorhanden zijn. Zij stellen dat zij erop konden vertrouwen dat hun aanvragen niet meer als niet-ontvankelijk zouden worden verklaard en beroepen zich op het vertrouwensbeginsel. Zij vervolgen dat zij niet in kennis werden gesteld van de redenen waarom de wettelijke termijn niet kon worden gerespecteerd.

Ten tweede betogen verzoekers dat zij in beginsel recht hebben op een persoonlijk onderhoud en menen dat de commissaris-generaal diende te motiveren op dit punt.

Ten derde betwisten verzoekers dat de bestreden beslissingen rechtsgeldig genomen werden.

Ten vierde betogen zij dat zij het oneens zijn met de redenen waarom hun beschermingsverzoek eerder geweigerd werd nu zij alleen maar bijkomende verklaringen en bijkomende documenten konden overmaken om de commissaris-generaal ervan te overtuigen dat hun vluchtmotieven wel degelijk oprecht zijn. Zij stellen dat het niet voldoende is om louter te verwijzen naar eerder genomen beslissingen. Verzoekers citeren vervolgens uit de verklaringen die zij hebben afgelegd bij de DVZ op 30 oktober 2023, waarin zij melding maakten van hun politiek engagement en hun problemen in Iran, en wijzen daarnaast op de USB-stick die zij hadden overgemaakt, om dan te besluiten dat zij blijf geven van een volgehouden en werkelijk politiek engagement en dat zij hun verklaringen ook aantonen. Zij menen dat ten onrechte geoordeeld wordt dat alle navolgende en actuele activiteiten niet-oprecht zouden zijn. Zij stippen aan dat ze op volgehouden duurzame en zichtbare manier deelnemen aan manifestaties die gericht zijn tegen het huidige regime in Iran en dat zij een prominente rol spelen in de protesten. Zij herinneren eraan dat zij foto's hebben neergelegd met prominente figuren zoals mevrouw D.S. en mevrouw J.P. en dat zij actief zijn op sociale media (Facebook), waar zij zich uitdrukkelijk en publiekelijk richten tegen het huidige regime in Iran. Verzoekster zorgt er zelfs voor dat zij met het werk in het collectief opvangcentrum van Fedasil in staat is om hun deelname aan de protesten te financieren, wat volgens hen duidt op een werkelijk engagement.

De loutere stelling dat hun (politiek) engagement veeleer is (was) ingegeven door opportunisme, is volgens hen niet voldoende om te stellen dat zij bij een terugkeer niet als (politieke) tegenstanders zouden (kunnen) worden beschouwd (temeer gelet op de huidige golf van protesten in Iran en de onderdrukking hiervan). Uit het geheel van omstandigheden menen zij dat zij wel degelijk als tegenstanders van het regime beschouwd kunnen worden en dat het hiervoor niet vereist is dat zij een organiserende rol op zich moeten nemen of moeten zijn aangesloten bij een bepaalde partij. Door hun herhaaldelijke deelname aan diverse protesten worden zij gevisieerd. Dit geldt volgens hen nog meer omwille van hun langdurig verblijf in Europa (het "westen"), wat minstens de perceptie nog doet vergroten dat zij zich kanten tegen het regime in Iran.

Zij wijzen vervolgens op hun bekering en lang verblijf in Europa en stellen dat een vrij leven in Iran niet mogelijk is. Verzoekster zou als vrouw dreigen uitgesloten te worden in Iran. Zij betwisten dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse zouden vertonen ten opzichte van terugkerende verzoekers om internationale bescherming en menen dat uit verschillende bronnen blijkt dat migranten die terugkeerden bij aankomst problemen kregen met de autoriteiten. Zij verwijzen hiervoor naar het Nederlands ambtsbericht p. 114 en volgende. De reden dat iemand Iran heeft verlaten, bijvoorbeeld met als doel het aanvragen van internationale bescherming, kan volgens hen ook bij terugkeer een rol spelen en het risico om in de problemen te komen aanzienlijk verhogen.

4. Nieuwe stukken

4.1. Bij het verzoekschrift voegen verzoekers volgend nieuw stuk:

- Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen ambtsbericht Iran*, september 2023, met vermelding van de weblink.

4.2. Ter terechtzitting leggen verzoekers een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet waarin zij 9 Facebooklinks vermelden en waarbij zij uitleggen dat het verschillende video's betreffen die online te vinden zijn en waaruit hun recente deelname blijkt aan politieke manifestaties.

5. Beoordeling

5.1. Voorafgaand

5.1.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5.1.2. Waar verzoekers bekritisieren dat de bestreden beslissingen geen motivering verschaffen waarom de wettelijk vereiste termijn van tien dagen bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet niet kon worden gerespecteerd en er evenmin wordt gemotiveerd waarom geen persoonlijk onderhoud plaatsvond, kan geen schending van de motiveringsplicht worden vastgesteld. Verzoekers tonen immers niet aan dat deze omissies en de huidige weergegeven motivering hen niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de huidige bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

5.1.3. Wat betreft de kritiek inzake de niet gerespecteerde beslissingstermijn van tien dagen, luidt artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet als volgt:

“De in het eerste lid, 5°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.”

In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *“Gezien, in het geval de Commissaris-generaal beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, het vermoeden bestaat dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, hetzij omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU, hetzij omdat hij afkomstig is uit een lidstaat van de EU of uit een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de EU, hetzij omdat hij bescherming kan krijgen in een derde land waarmee hij een band heeft, wordt de beslissingstermijn voor de niet-ontvankelijke verzoeken ingekort tot vijftien werkdagen. Van deze termijn kan afgeweken worden ingeval van een volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2. Gezien het onderzoek van de nieuwe elementen snel kan gebeuren, is het aangewezen dat een beslissing tot al dan niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek wordt genomen binnen een termijn van tien werkdagen. (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 109).”*

Hieruit blijkt overduidelijk dat de in artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet opgenomen termijn een louter indicatieve ordetermijn betreft waarbij de wetgever het aangewezen acht om deze verzoeken snel (binnen een termijn van tien werkdagen) te behandelen. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. Verzoekers tonen ook niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat hun verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kunnen bezwaarlijk beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoten tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken konden verzamelen ter staving van hun relaas. De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd.

5.1.4. Met betrekking tot het betoog dat verzoekers niet gehoord werden in het kader van hun voorliggende volgende verzoeken om internationale bescherming, moet nog vastgesteld worden dat in de verzoekschriften geen enkel valabel element wordt bijgebracht dat verzoekers zouden hebben kunnen aanvoeren indien zij op het CGVS een persoonlijk onderhoud hadden gehad en dat zou hebben kunnen leiden tot een andere afloop van hun procedure, met name het al dan niet-ontvankelijk verklaren van hun volgende verzoeken om internationale bescherming. Verzoekers kunnen evenmin gevolgd worden waar zij menen dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen had moeten motiveren waarom zij niet uitgenodigd werden voor een persoonlijk onderhoud. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”* Verzoekers voegen een voorwaarde toe aan de wet waar zij menen dat de commissaris-generaal in zijn beslissingen dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. Bovendien werden verzoekers tijdens het onderhoud bij de DVZ in het kader van hun huidige verzoeken erop gewezen dat het CGVS op grond van de verklaringen aldaar na zou gaan of de aanvragen al dan niet-ontvankelijk worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoekers voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud (Verklaring volgend verzoek van 9 februari 2023, tweede pagina, onder de hoofding “MOTIEVEN”). Verzoekers werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun aanvraag reeds bij de DVZ aan te brengen. Verzoekers waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen bij de DVZ.

Deze onderdelen van het middel, inzake de formele motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel, de redelijke termijn en het rechtszekerheidsbeginsel, kunnen niet aangenomen worden.

5.1.5. De bestreden beslissingen steunen op artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt: *“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt*

van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer een verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

5.2. Beoordeling van de nieuwe elementen

5.2.1. In het kader van hun eerste beschermingsverzoek beroepen verzoekers zich op hun bekering tot het christendom en hun betrokkenheid bij de huiskerkbezoeken in Iran. Zij voeren nog aan dat zij in België contacten onderhouden met getuigen van Jehova en zij activiteiten hebben in België. Zowel de commissaris-generaal, in haar beslissing van 25 februari 2021, als de Raad, in zijn arrest nr. 265.057 van 7 december 2021 hechten geen geloof aan verzoekers' interesse in en bekering tot het christendom. Hun verklaringen over hun problemen in Irak worden kennelijk ongeloofwaardig bevonden en omtrent de activiteiten in België wordt geoordeeld dat deze niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde overtuiging. Hierbij wordt nog toegevoegd dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en zij evenmin veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Ten slotte oordeelt de Raad nog dat de arrestatie door problemen op het werk evenmin aannemelijk wordt gemaakt. Verzoekers dienen geen beroep in bij de Raad van State tegen het voormeld arrest van de Raad.

4.2.2. In het kader van hun tweede beschermingsverzoek beroepen verzoekers zich opnieuw op hun bekering tot het christendom, hun betrokkenheid bij de huiskerkbezoeken in Iran, hun activiteiten en contacten met Jehova-getuigen in België en stellen ze dat hun problemen nog actueel zijn. Verzoekster voegt toe dat zij voor haar leven vreest omwille van de problemen van haar zoon, waardoor hij ook het land heeft moeten verlaten. Verzoeker stipt nog aan dat hij, voordat hij Iran verliet, bedreigd werd door de broers van zijn tweede echtgenote, die banden hadden met het regime en dat hij vreest om door de autoriteiten vermoord te zullen worden omdat hij in het verleden vernomen heeft van het bestaan van geheime opslagplaatsen. In navolging van de commissaris-generaal oordeelt de Raad op 18 november 2022, na beroep ingediend tegen de beslissingen waarbij hun volgende verzoeken niet-ontvankelijk worden verklaard dat (nog steeds) geen geloof gehecht kan worden aan (i) de bekering van verzoekers; (ii) de bedreiging die verzoeker zou hebben ontvangen van zijn ex-schoonbroers wegens het afbreken van het huwelijk met zijn tweede echtgenote; (iii) de problemen die verzoeker beweert te hebben met het Iraanse regime wegens de weigering om mee te werken bij het toedienen van het laatste schot aan geëxecuteerden; en (iv) de executies

van twee vrienden van verzoekende partij. De Raad oordeelt nog dat het loutere gegeven dat verzoekers nog steeds deelnemen aan bijeenkomsten van Jehova's Getuigen, op zich niet van aard is om de oprechtheid van de religieuze overtuiging aan te tonen. Er wordt nog toegevoegd dat reeds geoordeeld werd dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van (al dan niet) bekeerde personen die vanuit Europa terugkeren naar Iran.

5.2.3. In het kader van hun derde beschermingsverzoek neemt de commissaris-generaal opnieuw de beslissingen tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). De beroepen daartegen ingediend, worden door de Raad verworpen op 6 oktober 2023, arrest waartegen verzoekers geen beroep indienen bij de Raad van State. Zowel de commissaris-generaal als de Raad oordelen dat (i) verzoekers geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afleggen en evenmin nieuwe stuken bijbrengen, maar zich beperken tot een loutere verwijzing naar de asielmotieven die zij reeds eerder uiteengezet hebben; (ii) verzoekers geen elementen bijbrengen waaruit zou kunnen blijken dat hun beweerde bekering toch ingegeven zou zijn door een oprechte religieuze overtuiging en zij in gebreke blijven aan te tonen dat zij zich bij terugkeer naar Iran als christenen zullen manifesteren en als dusdanig gezien zullen worden door hun omgeving; (iii) Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan wat verzoekers om internationale bescherming in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet; (iv) verzoeksters de door haar beweerde politieke activiteiten van haar zoon in Kazachstan niet aantoont en niet duidt waarom zij daardoor problemen zou kennen bij terugkeer; (v) de verwijzing naar de huidige politieke situatie in Iran niet volstaat om aan te tonen dat zij in hun herkomstland werkelijk vervolgd worden of dat er in hun hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat doch dat zulks *in concreto* dient te worden aangetoond, waartoe zij echter in gebreke blijven. In zijn arrest wijst de Raad er nog volledigheidshalve op dat uit de COI Focus Iran. *Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten* van 10 mei 2023 blijkt dat de Iraanse autoriteiten doorgaans weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Met betrekking tot de deelname aan politieke activiteiten, waaronder een aantal betogingen in België, wijst de Raad nog op het opportunistisch karakter en voegt hij toe dat uit de COI Focus blijkt dat enkel personen met een welbepaald profiel en een zekere invloed bij terugkeer naar Iran een groter risico lopen op problemen, maar dat niet blijkt dat verzoekers tijdens de protesten een grotere rol hadden dan die van een gewone deelnemer. Ten slotte oordeelt de Raad dat verzoekster, die verwijst naar haar langdurig verblijf in Europa, onvoldoende concretiseert waarom zij omwille daarvan zal worden gevisieerd bij terugkeer naar Iran.

5.2.4. In het kader van hun vierde beschermingsverzoek verklaren verzoekers niet terug te kunnen keren naar Iran omwille van hun bekering en omwille van hun deelname aan betogingen tegen het Iraanse regime. Ze leggen uit dat ze inmiddels deelnamen aan acht à negen betogingen en ook deelnamen aan een betoging die steun bood aan het Israëlische regime. Van hun kinderen zouden ze vernomen hebben dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn. Omdat ze weten dat mensen die Israël steunen, met de dood worden bedreigd, wensen zij een nieuw beschermingsverzoek in te dienen. Verzoekster stelt nog dat zij actief is op haar openbaar Facebookprofiel en dat zij op de foto ging met J.P. en D.S.. Verzoeker voegt nog toe dat zijn buurman in Iran hem vertelde dat gewapende agenten naar hem kwamen vragen in Iran, waardoor hun problemen nog steeds actueel zijn. Ter staving van hun vierde beschermingsverzoek leggen verzoekers een USB-stick neer (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, USB-stick; Verklaring volgend verzoek verzoekster, 31.10.2023, punt 19). Ter staving van het verzoekschrift voegen verzoekers het Algemeen Ambtsbericht - Iran van september 2023 toe. Bij hun aanvullende nota geven zij 9 Facebooklinks weer.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

In de bestreden beslissingen wordt op terechte wijze gemotiveerd dat de volgende verzoeken om internationale bescherming van verzoekers niet-ontvankelijk moeten worden verklaard omdat verzoekers geen nieuwe elementen of feiten aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen op grond van volgende vaststellingen: (i) hun verklaringen, dat hun problemen nog actueel zijn, betreffen een loutere verwijzing naar de asielmotieven die zij in het verleden hebben uiteengezet en waaraan geen geloof kon worden gehecht; (ii) hun vrees omwille van hun bekering is een argument dat teruggrijpt naar hun initieel verzoek om internationale bescherming en zij brengen geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hun beweerde

bekering toch ingegeven zou zijn door een oprechte religieuze overtuiging; (iii) hun verklaringen en stukken in verband met hun vermeende vrees wegens hun politieke activiteiten in België kunnen niet overtuigen omdat a) nergens blijkt dat zij een prominente rol opgenomen hebben waardoor niet zomaar kan worden aangenomen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van hun deelname; b) de Raad in zijn arrest van 6 oktober 2023 reeds wees op het opportunistische karakter van hun politiek activisme; c) een loutere aanwezigheid op een pro-Israël betoging onvoldoende is nu zij deel uitmaken van een groter geheel en het evenmin aannemelijk is dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn; d) het louter op de foto gaan met Iraanse figuren tijdens privéaangelegenheden niet tot gevolg heeft dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn en e) uit het Facebookprofiel van verzoekster niet kan blijken dat zij over enige bekendheid als politiek opposant beschikt. Bovendien blijkt uit de COI Focus. *Iran Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten* van 10 mei 2023 dat het vooral personen, die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten, zijn die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, *quod non in casu*.

Verzoekers brengen in voorliggende verzoekschriften en in hun aanvullende nota geen overtuigende argumenten bij die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij geen nieuwe elementen of feiten hebben aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoekers toe om voormelde motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijven.

5.2.4.1. Met betrekking tot de verklaringen van verzoekers aangaande hun vervolgingsvrees wegens hun bekering en religieuze activiteiten in België en de stelling dat hun problemen nog steeds actueel zijn, hebben verzoekers deze elementen reeds aangebracht in het kader van hun eerste, tweede en derde verzoeken om internationale bescherming en werden die al eerder door de commissaris-generaal en de Raad beoordeeld. In de bestreden beslissingen wordt terecht gemotiveerd dat verzoekers verklaring, dat hij plots via een vriend had vernomen dat zijn buurman gezien had dat er een paar keer gewapende agenten naar hem kwamen vragen, op geen enkele manier staat en het bij een blote bewering blijft. Verzoekers betwisten dit op geen enkele wijze.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen heeft de Raad, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekers kunnen geenszins gevolgd worden in hun betoog dat het verwijzen naar eerdere verzoeken/beslissingen en arresten van de Raad dat op haar betrekking hebben geen afdoende argument zou zijn. Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet *in casu* het volgende aangestipt worden. Verzoekers blijven in het kader van hun huidig volgend verzoek onder meer vasthouden aan hun bekering en religieuze activiteiten zoals uiteengezet in hun eerdere verzoeken om internationale bescherming en reiken thans verder tevens elementen aan die een voortzetting vormen van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken. Dat verzoekers voornamelijk verder borduren op ditzelfde relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan hun dossier. Met betrekking tot de reeds aangehaalde vervolgingsvrees wegens verzoekers bekering en religieuze activiteiten, kan, naast voorgaande motieven en de motieven dienaangaande in de bestreden beslissingen, verwezen worden naar de eerdere beslissingen van het CGVS en 's Raads arresten nrs. 265.057, 280.315, 280.314, 295.156 en 295.157.

5.2.4.2. Inzake verzoekers politieke activiteiten en de in dit verband neergelegde documenten, zijn de in de bestreden beslissingen opgenomen motieven pertinent en draagkrachtig, vinden die bovendien steun in het administratief dossier en worden zij, mede bij gebrek aan dienstig verweer, integraal overgenomen; *"In jullie geval kan er niet aangenomen worden dat jullie louter door jullie deelname aan protestacties in België dermate als opposant geïdentificeerd zou worden dat jullie bij terugkeer naar Iran in het vizier van de Iraanse autoriteiten zou lopen. Uit jullie verklaringen en de inhoud van jullie USB-stick blijkt immers dat jullie in 2023, overigens niet tegelijkertijd als koppel, aanwezig waren op ongeveer zeven betogingen. Telkens blijkt dat jullie deel uitmaken van een grote groep aanwezigen. Nergens blijkt dat één van jullie een prominente rol op jullie zouden genomen hebben of jullie zich zouden hebben opgeworpen als een uitgesproken opposant van*

het Iraanse regime, waardoor er niet zomaar kan aangenomen worden dat de Iraanse overheid op de hoogte is van jullie deelname, laat staan dat jullie bestempeld zouden worden als dissidenten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wees in zijn arrest van 6 oktober 2023 op het opportunistisch karakter van jullie politiek activisme. Deze redenering wordt doorgetrokken in dit vierde verzoek. Dat jullie na het indienen van jullie beroep nog enkele malen meer gingen betogingen, wijzigt hier niets aan.

Ook jullie loutere aanwezigheid op een pro-Israël betoging (verklaring DVZ [V.] 4e VIB, vraag 17-18; verklaring DVZ [S.] 4e VIB, vraag 18-19) is onvoldoende om te stellen dat de Iraanse autoriteiten jullie zouden zien als opposant. Ook hier moet erop gewezen worden dat uit de door jullie neergelegde foto's op de USBstick blijkt dat jullie deel uitmaken van een groter geheel, jullie naam nergens vermeld wordt en u, [V.], zelfs niet terug te vinden bent op de neergelegde beelden. Hieruit kan maar moeilijk blijken dat de Iraanse autoriteiten jullie zouden identificeren als steunverleners aan Israël. Het is dan ook niet aannemelijk, aangezien u zelf kennelijk niet aanwezig was op dit event, dat u er zeker van bent dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn. U gaf tevens niet de minste duiding hoe uw kinderen wisten dat de autoriteiten op de hoogte waren (verklaring DVZ Vajholla 4e VIB, vraag 18).

Waar uw echtgenote nog refereert naar haar foto's samen met [J.P.] en [D.S.] (verklaring DVZ Shokofeh 4e VIB, vraag 19), dient erop gewezen te worden dat het louter op de foto gaan met Iraanse figuren tijdens privéaangelegenheden niet als gevolg heeft dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat zij hierin enige interesse vertonen of een probleem zullen maken.

Waar uw echtgenote tot slot nog verwijst naar haar activiteiten op facebook (verklaring DVZ Shokofeh 4e VIB, vraag 19), moet erop gewezen worden dat uit haar facebookprofiel niet kan blijken dat zij over enige bekendheid als politiek opposant beschikt, hetgeen ook duidelijk naar voren komt uit het beperkt aantal interacties op haar weinig invloedrijk facebookkanaal. Bijgevolg kan er niet aangenomen worden dat Shokofeh bekend zou zijn bij de Iraanse autoriteiten omwille van haar activiteiten op sociale media. Jullie leggen evenmin enig bewijs neer waaruit het tegendeel kan blijken. Aangezien jullie politieke activiteiten opportunistisch zijn, blijkt tot slot uit niets dat het voor uw echtgenote onoverkomelijk zou zijn om boodschappen te wissen of het profiel in het geheel te verwijderen alvorens terug te keren naar Iran."

Verzoekers benadrukken hun politieke activiteiten in België en beklemtonen de neergelegde documenten doch brengen geen valabele argumenten bij die de in de bestreden beslissingen te lezen staande concrete, omstandige motieven en de concrete beoordeling van de neergelegde stukken kunnen ontkrachten. Waar zij menen dat de documenten aantonen dat het wel degelijk gaat om oprechte en niet-opportunistische activiteiten en deelnames, dient te worden gewezen op de inhoud van de COI Focus van 10 mei 2023. *Iran. Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten*, die reeds betrokken werd door de Raad bij de beoordeling van verzoekers derde verzoek om internationale bescherming. Uit voormelde COI Focus blijkt immers dat een terugkeer slechts problemen zal veroorzaken wanneer sprake is van een verhoogd risicoprofiel, wat *in casu* niet aannemelijk wordt gemaakt. Het dient herhaald dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, zij het wegens hun vluchtrelaas, zij het wegens activiteiten op sociale media met betrekking tot kritiek op de Iraanse autoriteiten of met betrekking tot hun bekering tot het christendom. Voorts blijkt daaruit dat niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is, de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbeperkt is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens de geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. De hoofddoelstelling van de surveillanceactiviteiten in het buitenland, hoofdzakelijk via het online monitoren van openbare informatie op het internet, is het maken van profielen over de doelwitten en het in kaart brengen van netwerken (p. 20). De internetsurveillance is sinds de dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid opgevoerd (p. 22-23). De hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime is overigens geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt, doch de invloed die een persoon heeft bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgers niet belangrijk wordt geacht (p. 20-21).

In casu wordt beklemtoond dat verzoekers' vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en zij evenmin een groot politiek engagement aannemelijk hebben gemaakt waaruit, gelet op de beschikbare landeninformatie, een beschermingsnood blijkt.

Verzoekers brengen geen informatie aan die voorgaande analyse kan ontkrachten. Uit de video's achter de 9 Facebooklinks opgesomd in hun aanvullende nota, kan worden afgeleid dat verzoekers aanwezig waren op betogingen, doch niet dat verzoekers een prominente rol hadden die die van deelnemer oversteeg. Bovendien wordt in de desbetreffende videofragmenten, zowel degene waarop demonstraties te zien zijn als waar verzoekster alleen te zien is en een boodschap insprekt, een andere dan de Nederlandse taal gesproken, doch gaan deze niet gepaard met een voor éénsluitend verklaarde vertaling. Bij gebrek aan vertaling is het niet duidelijk wat er gezegd wordt.

Voorts kan uit voormelde COI van mei 2023 niet worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers leggen geen andere informatie neer waaruit het tegendeel blijkt.

De meeste in het buitenland wonende Iraniërs ondervinden doorgaans geen problemen bij terugkeer. Profielen van personen die in de verslagperiode (1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023) van de COI Focus van 10 mei 2023 toch problemen kenden met de Iraanse autoriteiten bij terugkeer, zijn personen met een dubbele nationaliteit en Iraanse atleten die in het buitenland hun steun betuigen aan de straatprotesten in Iran (p. 31). Er werden verder geen verifieerbare berichten gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming vanuit Europa die na een terugkeer naar Iran ernstige problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts maken evenmin melding van grote problemen (p. 30-35). Hierbij wordt aangestipt dat het aanvragen van internationale bescherming in het buitenland op zichzelf in Iran niet strafbaar is (p. 9). De Iraanse overheden hebben verder doorgaans weinig interesse in het strafrechtelijk vervolgen van afgewezen Iraanse asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet hebben geplaatst over het algemeen (nog steeds) weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien, ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. De behandeling van terugkeerders, inclusief afgewezen verzoekers om internationale bescherming, is afhankelijk van hun profiel voor hun vertrek uit Iran en hun activiteiten bij terugkeer. Het zijn vooral personen die al een hoog profiel hadden, in het bijzonder politieke activisten, die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Tenzij zij voor hun vertrek uit Iran al in de negatieve aandacht stonden van de Iraanse overheden, kan worden aangenomen dat terugkeerders in het algemeen de aandacht van de Iraanse overheden waarschijnlijk niet zullen trekken en een laag risico lopen op monitoring, mishandeling of discriminatie (p. 33-35). Een loutere mogelijkheid van een behandeling die raakt aan vervolging of ernstige schade is niet voldoende.

Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekers, de reeds hoger gedane vaststellingen in acht genomen, het bestaan van risicofactoren in hun hoofd niet aantonen of aannemelijk maken. Verzoekers vluchtrelaas werd ongeloofwaardig bevonden en zij hebben niet aangetoond dat zij vóór hun vertrek uit Iran reeds in het vizier stonden van de Iraanse autoriteiten. Verzoekers betoog, dat uit de documenten wel zou blijken dat zij een vooraanstaande rol hebben ingenomen, zonder dit aannemelijk te maken, is niet van die aard om de pertinente motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoekers brengen met hun verwijzing naar het Nederlands Ambtsbericht van september 2023, waaruit blijkt dat er bij terugkeer ondervragingen mogelijk zijn met mogelijke problemen, geen informatie aan die voorgaande analyse en de conclusie kan ontkrachten dat Iraanse autoriteiten vooral personen monitoren die zij als een bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds eerder in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of politieke activisten zijn, *quod non in casu*. Uit de door verzoekers bijgebrachte informatie blijkt geenszins een systematische vervolging bij terugkeer van Iraniërs wegens hun activiteiten buiten Iran.

Uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt verder dat terugkeerders bij aankomst op de Iman Khomeini International Airport (IKA) in Teheran inderdaad (nog steeds) onderworpen worden aan veiligheids- en mogelijks ook andere controles (p. 26 e.v.). Iraniërs die met een gewoon paspoort terugreizen worden door de Iraanse autoriteiten over het algemeen als gewone reizigers beschouwd. Iraniërs die gedwongen terugkeren of Iraniërs die met een laissez-passer reizen worden bij aankomst op de IKA luchthaven aan een nader onderzoek onderworpen aan de hand van een ondervraging. De Iraanse immigratiepolitie ondervraagt gedwongen terugkeerders of terugkeerders met een laissez-passer over de omstandigheden van hun vertrek uit Iran, om na te gaan of er sprake is van een illegale uitreis, alsook over de reden van een eventueel verzoek om internationale bescherming in het buitenland (p. 29-30). Verder blijkt dat er sinds eind 2021 – begin 2022 verschillende in Europa wonende Iraniërs, waaronder Iraniërs met een dubbele nationaliteit, vluchtelingen en Iraniërs die in het buitenland verblijven, bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd nadat ze door de paspoortcontrole zijn gegaan en een inreisstempel ontvangen hebben. Daarbij hangt het van de individuele omstandigheden in een zaak af of iemand na terugkeer wordt ondervraagd (p. 28). Blijkens de landeninformatie is er voorts geen sprake van een systematische controle van sociale media-profielen op de luchthaven. Wanneer dit wel gebeurt, is dit voornamelijk bij terugkeerders van wie een vermoeden bestaat van activisme of illegale activiteiten. Sociale media zijn verder van bijzonder belang wanneer een terugkeerder veel volgers heeft. Een van de geraadpleegde cybersecurityexperts verklaart het dan weer waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten vragen naar de sociale media-profielen van jonge mensen die in westerse landen wonen waarin het regime geïnteresseerd is, zoals Canada, de Verenigde Staten, het

Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Nederland en dat bepaalde werkprofielen van terugkerende personen die in het Westen wonen gescreend zullen worden (ibid., p. 29).

Uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat Iran sinds geruime tijd het beleid hanteert om geen gedwongen terugkeer te aanvaarden (p. 24). Een terugkeer met een laissez-passer leidt luidens deze COI Focus (p. 29-35) tot nader onderzoek aan de hand van een ondervraging bij aankomst in Iran, omdat dit zou kunnen betekenen dat iemand illegaal is uitgereisd en dat terugkeerders met een laissez-passer worden gemarkeerd als personen die om internationale bescherming hebben verzocht, waardoor deze mogelijks zullen ondervraagd worden over de reden van het beschermingsverzoek, de omstandigheden van hun vertrek uit Iran en waarom ze reizen met een laissez-passer. Nog volgens de COI Focus van 10 mei 2023 duren de verhoren bij aankomst van terugkeerders met een laissez-passer een half uur tot een uur, al kan dit langer zijn indien de terugkeerder ontwijkend antwoordt of als de Iraanse autoriteiten vermoeden dat de terugkeerder in het verleden criminele feiten heeft gepleegd. Arrestatie en mishandeling zijn bij een dergelijke ondervraging niet gebruikelijk. Het loutere gegeven dat verzoekers, bij binnenkomst in Iran mogelijks ondervraagd zullen worden naar de redenen van hun vertrek en asielrelaas betekent niet zonder meer dat zij bij terugkeer een reëel risico lopen op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Gelet op het vaststaand ongeloofwaardig vluchtrelaas, kan niet blijken dat verzoekers eerder in de negatieve aandacht gestaan hebben van de Iraanse autoriteiten noch kan uit de elementen in het rechtsplegingsdossier blijken dat zij anderszins voor hen een persoon van belang zou zijn. Verzoekers tonen nergens aan dat zij in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten staan, in ieder geval niet meer dan andere afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran. Er zijn geen concrete aanknopingspunten dat verzoekers bij terugkeer naar Iran als een risico of bedreiging zullen worden beschouwd en aan een reëel gevaar voor vervolging of ernstige schade zullen worden blootgesteld.

5.2.4.3. Waar verzoekers vervolgens nog wijzen op hun lange verblijf in Europa en stellen dat een vrij leven in Iran niet mogelijk is omdat verzoekster als vrouw dreigt te worden uitgesloten in Iran moet vastgesteld worden dat *in casu* geen informatie wordt bijgebracht waaruit blijkt dat het louter behoren tot de sociale groep van de vrouwen of jonge meisjes volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden ontwaard dat er sprake is van groepsvervolging tegen vrouwen en/of meisjes, waardoor in dit verband individuele elementen dienen aangereikt te worden om een vrees, als vrouw, te concretiseren, waartoe verzoekers gelet op voorgaande concrete bevindingen echter in gebreke blijven. Bovendien laten zij na te concretiseren op welke wijze hun lang verblijf in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade doet ontstaan. Dat zij louter omwille van hun verblijf in België en het indienen van beschermingsverzoeken in de negatieve aandacht zullen komen van de Iraanse autoriteiten werd reeds *supra* weerlegd. Verzoekers brengen, mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vermeende bekering en politieke activiteiten geen concrete elementen bij waaruit blijkt en tonen evenmin *in concreto* aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden zij in hun land van herkomst als verwesterd zou riskeren te worden gepercipieerd en geïsoleerd. Zij tonen niet aan dat hun verblijf en integratie in Europa van hen dusdanig verwesterde personen zou hebben gemaakt dat zij hun leven in Iran niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Evenmin tonen zij aan dat zij omwille hiervan en omwille van het gegeven dat zij zich hebben trachten te integreren in België, riskeren te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Zij maken niet aannemelijk dat zij omwille van hun afwezigheid uit Iran bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigen te komen die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade inhouden in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet noch kan dit blijken uit de beschikbare informatie gelet op de individuele omstandigheden van verzoekers.

5.2.4.4. Verzoekers maken geen persoonlijke gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet door louter de algemene veiligheidssituatie en politieke onrust in Iran aan te halen.

Het volstaat niet om te verwijzen naar de algemene toestand in het land van herkomst maar er moet enig verband met de persoon aannemelijk gemaakt worden. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie die geen betrekking op verzoekers' persoon, zonder dergelijk risico *in concreto* aan te tonen, kunnen *in casu* dan ook niet volstaan.

5.2.4.5. Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

5.2.4.6. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een

reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoekers tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of persoon impliceert. In hoofde van verzoekers kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.2.5. Alles samen genomen treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekers zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

5.2.6. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van de volgende verzoeken om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

5.2.7. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu het huidig volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

5.2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest benadrukt de Raad dat de bevoegdheid in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoekers voor internationale bescherming in aanmerking komen. De Raad doet in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest niet aan de orde.

5.2.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

5.2.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop deze werden gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

5.2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij de DVZ de kans kregen om hun verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekers in het kader van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. De commissaris-generaal heeft het (derde volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

5.2.12. De uiteenzetting van verzoekers laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

5.2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op

het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummer RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO